

POSTANOWIENIE

7 czerwca 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marcin Łochowski

na posiedzeniu niejawnym 7 czerwca 2023 r. w Warszawie,
w sprawie z powództwa Prokuratora Okręgowego w Gliwicach,
przeciwko D. K. i Z. S.
o ustalenie,
na skutek skargi kasacyjnej Prokuratora Okręgowego w Gliwicach,
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie
z 30 września 2022 r., I ACa 403/21,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Prokuratur Okręgowy w Gliwicach wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 30 września 2022 r., zaskarżając ten wyrok w całości, wnosząc o jego uchylenie w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, gdyż Sąd Apelacyjny nie dokonał poprawnie kontroli instancyjnej zaskarżonego wyroku i zaniechał rozpoznania zarzutów apelacji w zakresie naruszenia art. 233 § 1 i art. 252 w zw. z art. 244 § 2 k.p.c. oraz naruszył art. 327¹ § 1 pkt 1 i 2 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., wobec nieuzasadnienia podstawy faktycznej i prawnej wyroku w zakresie oceny wiarygodności zeznań pozwanego oraz reguł dowodzenia przy wykorzystaniu dokumentu w formie aktu notarialnego. Ponadto, według skarżącego, za przyjęciem skargi kasacyjnej do rozpoznania przemawiać ma interes publiczny.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (zob. postanowienia SN: z 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, i z 17 października 2001 r., I PKN 157/01). Skarżący powinien wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, widoczną *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (postanowienie SN z 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09). Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (postanowienie SN z 7 maja 2010 r., V CSK 459/09).

Skarżący nie wykazał, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Po pierwsze, nie może być skuteczny zabieg, którym posłużył się prokurator, powołując się w ramach uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania na naruszenie przepisów wskazanych w ramach podstaw kasacyjnych. Są to przecież dwa odrębne elementy konstrukcyjne skargi kasacyjnej. Przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia SN: z 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02; z 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07; z 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, i z 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08).

Po drugie, oparcie skargi kasacyjnej wyłącznie na zarzutach naruszenia przepisów postępowania nie pozwala na uznanie, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Skarżący w kontekście oczywistej zasadności skargi wskazuje tylko na naruszenie art. 378 §1 i art. 382 k.p.c. oraz art. 327¹ § 1 pkt 1 i 2 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. (k. 7-8 skargi kasacyjnej). Jednak zgodnie z art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. skargę kasacyjną można oprzeć na naruszeniu przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, który ocenia się przez

odniesienie konkretnego rozstrzygnięcia do podstawy materialnoprawnej orzeczenia co do istoty sprawy (zob. postanowienia SN: z 16 kwietnia 2019 r., I PK 115/18; z 21 grudnia 2021 r., IV CSK 615/21; z 31 sierpnia 2022 r., I CSK 3676/22). Oczywista zasadność skargi determinuje więc konieczność uchylenia zaskarżonego orzeczenia, wynikającą z naruszenia przepisów prawa materialnego. Zatem oparcie argumentacji wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania tylko na naruszeniu przepisów postępowania – w wypadku zaskarżenia orzeczenia co do istoty sprawy – jest niewystarczające, nie pozwala bowiem na stwierdzenie, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Po trzecie, zasadnicza część argumentacji we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zmierza do zakwestionowania dokonanej przez Sąd Apelacyjny oceny dowodów oraz poczynionych na tej podstawie ustaleń faktycznych. Zawarty zaś w art. 398³ § 3 k.p.c. zakaz oparcia skargi kasacyjnej na zarzutach dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów oraz związanie Sądu Najwyższego ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) oznacza niedopuszczalność powoływania się przez skarżącego na wadliwość wyroku sądu drugiej instancji, polegającą na ustaleniu faktów lub niewłaściwie przeprowadzonej ocenie dowodów, również we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (postanowienie SN z 15 października 2020 r., IV CSK 136/20).

Po czwarte, z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd Apelacyjny odniósł się do zarzutu naruszenia art. 233 § 1 i art. 252 w zw. z art. 244 § 2 k.p.c. (k. 18-19 wyroku). Z ustanowionego w art. 378 § 1 k.p.c. obowiązku rozpoznania sprawy w granicach apelacji nie wynika natomiast konieczność osobnego omówienia przez sąd w uzasadnieniu wyroku każdego argumentu podniesionego w apelacji. Za wystarczające należy uznać odniesienie się do sformułowanych w apelacji zarzutów i wniosków w sposób wskazujący na to, że zostały przez sąd drugiej instancji w całości rozważone przed wydaniem orzeczenia (zob. m.in. wyroki SN: z 4 września 2014 r., II CSK 478/13; z 4 września 2014 r., I PK 25/14). Uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie jest dotknięte tak fundamentalnymi wadami, które uniemożliwiałyby dokonanie jego kontroli

kasacyjnej, a zwłaszcza tego rodzaju uchybieniami, które widoczne byłby *prima facie*, co usprawiedliwiałoby tezę o oczywistej zasadności skargi.

Za przyjęciem skargi kasacyjnej nie przemawia również, wbrew twierdzeniem skarżącego, interes publiczny. Jakkolwiek skarga kasacyjna stanowi nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, to interes publiczny nie został wskazany jako samodzielna przesłanka warunkująca przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Jest tak dlatego, że skarga kasacyjna ma z założenia ten interes realizować.

Według Sądu Najwyższego, nie ma przy tym innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.